

науково-художній часопис

Боговиця

2010 рік, грудень, число 12 (62)

Щиро вітаємо вас, шановні читачі, з Новорічними святами! Зичимо, аби ваші гарні успіхи на іспитах стали прикрасою новорічного свята; аби зима не застала вас у літніх платтях; аби снігом не позамітало дороги, якими ви поспішатимете на перші лекції-семінари наступного семестру; і, що найголовніше, аби ви почали в доброму здоров'ї радувати одне одного глибокими знаннями і високими балами...

А наша редколегія в особі всіх дописувачів та пошановувачів радіє новій зустрічі з вами. І не лише на сторінках «Боговиці», флє й в Інтернеті. Отож, — запрошуємо вас не лише до читання-роздивляння-критикування нашої з вами газети, але й до друкування-гостювання на її сторінках.

Натхнення вам, успіхів, здоров'я, любови, «А» в залікових книжках, червоних дипломів, гарної роботи, щирих друзів!

3 Новим — 2011 — роком!

У світі казки

Дванадцять казок різної вдачі живуть у цій книзі: «недбала», «необережна», «забудькувата», «вередлива», «сміхотлива», «неймовірна», «полохлива», «моторозна», «терпляча», «ощадлива»... Незважаючи на вади в характері, всі вони дуже добрі, люблять поглузувати і всі, мабуть, мріють стати вчительками. Таємниці вдачі першої і дванадцятої казок Марина Павленко не розкриває. Певно, хоче, щоб ми самі здогадалися. Думаю, що перша – «самотня». (Не було кому любити Ялосовету. Тому вона така сувора. Тому казки у скрині тримала. Боялася, щоб не повтікали). Підозрюю, що ця казка сама авторка записала з уст якоїсь дуже лагідної і турботливої бабусі. Остання ж казка, на мою думку, має щасливу вдачу, бо Ялосовета перетворюється на добру, коли до неї приходять жити балакучий дідусь. І ця казка, думаю, перемотана із таємниці загадкової скрині, отієї самої, що «стоїть у кутку, барвистим ряденцем застелена, а з-під нього – золотий замочок поблискує». І ще: не сумніваюся – у цих казок десь мають бути сестрички. Чи не в скрині самої Марини Павленко?

Усі казки мають дуже цікавих авторів. Так, наприклад, «недбалу» розповіла охайна дівчина, «необережну», – звичайно ж, грибки. Про неймовірне кому відомо? Кому ж, як не подорожньому? «Забудькувату» казку тільки забудькуватому діду і розповідати. «Вередлива», ну, звичайно ж, від ковалихи. Можливо, навіть родички тієї, що бажала черевичків, які носить сама цариця. Про ошадливість ніхто не розповів краще, ніж перекупка. А «сміхотлива» казка від веселоюї бабусі. Терпіння, звичайно ж, треба удові, але ж терпіння за всім підглядати «доскоцькій тітоньці» теж неабияке треба. «Полохливу» казку розказує далекий нащадок старовинного княжого роду. Князі ж бо – вроджені сміливці. А от «моторозну» Ялосовета перемотала з язиків полум'я, що готіло в печі на кухні.

Мені сподобався перший твір («Мандрівниця мимоволі») тим, що Казку можна бачити. Так, утікачку побачив Дідусь. («Погана людина хіба здатна уледіти в гушавині дрібну казку?») Подобається, що від Казки добрішають. (Олечкин тато «усміхався крізь сон. Уставши вранці, усміхнувся Оліній мамі. Поцілував сонну

донечку, не вилаяв Служницю і навіть похвалив сніданок! Був того дня й на службі добрим, уважним, чемним – аж поперелякував усіх...») Подобається, що, як не дивно, Ялосовета подобіла, що Казки повернулися. Магнітом затує в тексти ота загадкова скриня... Все-таки, я думаю, в ній щось є. Не дуже добре, що Ялосовета хотіла попришивати чорною ниткою номерки Казкам. Але дуже добре, що Казка послала Діда до Ялосовети. Баба подобіла, і Дід «не поневірявся більше по світу».

Не дуже зрозуміло, чому Павук на Казку напався, а не на Жужелицю? Жужелиця мала б бути їстівнішою. І чому Казку із ванної замели під двері спальні, якщо мали, б мести до порогу?

Казка «Хатка для Нехайка» близька товаришка Знака Питання. Чому вона «недбала»? Бо була колись недбала дівчинка? Чому Софійка Нехайків не вигнала? Згадалося просте слово «нехай»? Чому не «сполоскала» найстаршого? Щоб гріх на душу не брати? Чи може, стала дуже відповідальною? Чи, боялася заподіяти іншим лихо? Розплачувалася за свої неправильні вчинки, підгодовуючи, тримаючи у «формі» Нехайків? Чи турбувалася про самих «похресників»?

Мені подобаються пісеньки Нехайків. Так і чую басок і тоненькі голосочки. Казка дуже кумедна. Виявляється, для декого саме у пиллоці всі вітаміни і калорії. Добре було б, якби ми знадвору прибігали додому «калорійні», а не замурзані. Крім того, у казці розкривається секрет смітятькової дісти. («Сміттьачком шодня вечеряю – он яке у мене черевцо!») А під будинками у нашому місті Нехайки ніде не заводяться?

І Софійка – кумедна дівчинка: високих у неї вдома нікого немає, то на полиці не заглядатимуть, пиллока хай лишається. Мені дуже сподобався той момент, коли дівчинка побачила Нехайка уже як кавунчика.

Теплою, як зимова ковдра, і красивою, як візерунки на шибках є казка «Баба Віхола». Чому вона необережна? Бо дівчинка була необережна, бо вітер її сліди замітав – могла дорогу назад не знайти. І ще необережна тому, що, не подумавши, згарячу, позвала Віхолу забрати братика. Слово не горобець... Мені сподобалося, що

**Щорічний
 регіональний
 конкурс
 «Найкращий
 відгук
 на сучасну
 дитячу
 прозу»**

**Відгук
 на книгу
 «Півтора
 бажання
 (казки
 з Ялосоветиної
 скрині)»
 Марини
 Павленко**

**Заленський
 Віктор
 Олексійович**
 учень
 4 класу
 школи № 1
 міста Умані

Віхола могла почути дівчинку... І хто знає, коли нас хто чує.

Смішно уявляти, наприклад, маму на курорті за полярним кругом. Але Бабу Віхолу... Полярна засмага, мабуть, дуже корисна. Якого вона кольору?

Сльози – це якщо людині боляче. А якщо сльози перетворюються на перли? То вони коштовні? Радісно, що все добре сильніше від злого (не випадково у зимовій казці переважає тепло): білий ворон від теплового слова водою стік, кіт розм'як від теплового слова дівчинки, замки від теплового подиху відімкнулися, а до цього навіть палиця нічого не могла їм вдіяти.

«Неймовірна» казка, очевидно, сидить за однією партою із «вередливою». Вона про молодичку, яка непритомніла від страху, коли сідала у човен. Спритна жіночка обвела-таки навколо пальця перевізника Микиту. Вона лише прикидалася боягузкою. І тітки у неї теж, мабуть, не було, бо не пішла ж почувати до неї, коли перевізник не взяв у човен. Але мені сподобалася її винахідливість. А от татові сподобалася винахідливість перевізника. Він називає казку «неймовірною» тому, що Микита не міг скільки грошей роздавати студентам і дітям після того, як одружився. Мама сміється:

«Неймовірна», бо лише божевільна пішла б за нього заміж після того, як він її залишив почувати на березі».

«Забудькувата» казка намагається всіх заплутати. Вона смішна, бо старий дід намішав гороху з капустою, усе поперекручував і позабував. Але, насправді, він нічого не забув, а просто – дуже хитрий, хоче, щоб у казці було все так, як йому подобається, а не як було насправді, і ще хоче подразнити тих, хто його слухає.

«Вередлива» ж казка насправді дуже поблажлива. Дівчина за свої вередування ще й нагороду отримала. Мені найбільше в казці сподобався дідько, бо зумів провчити кралю. Хай би не витрачала гарбузи на хлопців. Це ж треба такою бути! За коваленка заміж хотіла, але така вередлива, що все одно гарбуза дала. («Хай не думає собі, що кращий за всіх!..») Мені така дівчина не сподобалася б ніколи. І на місці коваленка я до неї ще раз не прийшов би. А може, й прийшов би.

Найцінніші моменти у творі, коли нечистий Явдонино працю оцінював. Вона, мабуть, теж так над своїми женихами знущала. Тому і казав чорт, що характер у неї схожий з його ріднею.

У цій казці чорт стає педагогом, а в наступній («Півтора бажання») перекупка – половинкою графині. Задля такої розваги не шкода і півтора бажання. Барон Мюнхгаузен хай не думає, що такий унікальний. Дві половинки коня будь-хто може з'єднати, а от Секлеті, як викручуватися? Добре ще, що перекупка

не додумалася четверту частину грушки чарівниці дати.

Навіть півтора бажання відкривали б перед розумною людиною необмежені можливості. Але бажання Секлеті були примітивними: гроші, зайвий кошук з товаром, два пуди медяників задарма. Мама колись читала казку одного польського міністра про лісоруба.

Перше бажання завалило йому золотом хату – не мав де спати. Допомогли злодії. Найкрасивішу в світі жінку (друге бажання) не зміг утримати. На третє бажання він побажав щастя. І його перетворили на kota одної страшної старої дівки, для якої він став найдорожчим. Так що, може, Секлетя отримала ще й більше, чим розраховувала. (Товар у неї після цієї okazji не затримувалася ж ніколи). Кожному треба стільки, скільки може втримати. Але, без сумніву, надмірна оцадливість до добра не доводить. Це батькам треба пам'ятати щоразу, коли я в них прошу іграшку.

З файлообмінника найчастіше скачують гумористичні фільми. Гумор допоміг Розсмішувусу виконати всі завдання, щоб одружитися на Сміхотушці. Йому допомагали люди, бо всі люблять посміятися. Дідусь каже, що жартувати вміють і гумор розуміють тільки розумні люди. А Реготушка видно ж, що не дурна: жартами повіднаджувала «голубів», «соколів», «лебедиків», які не її любили, а хотіли грошей батька. Розсмішувусу ж влаштувала змагання із мовної вправності (власний конкурс імені Петра Яцика), під час якого і закохалася в нього. Хитрючий Розсмішувус назвав коштовностями веснянки, сміх, погляд Сміхотушки. Як джентльмен у формі компліменту й виклику запропонував вийти за нього заміж. «Ніхто не йде за мене... комарів бояться! Комарів же, кажуть, найкраще сміхом розгонити. До них би таку, як ви...»

Я мрію побачити казки цієї книги на екрані. І якщо їх ніхто не намалює до мене, то буду першим мільонером, що на них розбагатіє. На місці дорослих мультиплікаторів я поспішив би.

На церемонії вручення нагороди

Тримаючи руку в руці...

Можна багато чого хотіти, але чи все ми отримуємо? Звісно ні! І з одного боку це правильно, бо якби всі отримували все чого бажають в країні був би безлад, люди втратили б всю ту моральність, яка вибудовувалась роками. А що взагалі найчастіше бажають? Напевно – щастя. Та кожен має своє трактування цього слова: хтось вважає, що щастя в грошах, хтось бачить його в здоров'ї, хтось в коханні, хтось все це поєднує. Але кожен його хоче. В юності, звісно, всі хочуть кохання. І винятків тут немає, навіть якщо кажуть, що це їх зовсім не цікавить. У мене мало досвіду в таких питаннях, але, зате, багато думок на цю тему.

Я вважаю, що все повинно бути в міру. Можливо, я не права, але це хлопці повинні робити перші кроки і добиватися взаємності, а не навпаки. Звісно, дівчата теж повинні мати свої хитринки, але ж не нав'язуватися.

Щодо чоловічої половини людства, то «Захочеш – і будеш» має для них декілька значень. В одному для них все доступно і просто, в іншому доводиться вибирати тактику і добиватися взаємності. Найчастіше користуються першим значенням і вже настільки звикли до нього, що забувають за друге (а деякі, можливо, і не знають за його існування). Але це ж все вийшло від самих дівчат і зараз я чула багато думок хлопців про те, що дівчата повинні робити перший крок самі, а то їм бігати за ними. І вже ніхто не обтяжує себе «тяжкими випадками», щоб зробити щось самим, щоб подумати, як добитися взаємності. А навіщо? Захоче – сама підійде.

Дівчата ж зараз звикли добиватися свого. Якщо хлопець їм подобається, в хід ідуть всі способи й хитринки. З'явилася навіть приказка «Дівчина – не стіна, захочеш – посунеш!» через яку розвиваються цілі дівчачі війни. А при цьому забувається, що споконвіків боролися за них, а не навпаки. Це не означає, що всі повинні сидіти і чекати свого принца, ні. Просто треба мати свій характер, гордість, і не опускати себе до такого рівня.

Якщо хтось подобається, то приховати це неможливо, це помітно. Та й не треба, напевно, цього приховувати. Але якщо видно, що взаємності немає, як би не було боляче, треба взяти себе в руки і жити далі. Бо можна змусити людину бути поряд з собою, але не можна змусити покохати себе.

ОЛЯ
 НАЗАРЕНКО

■
 Дай руку, щоб я піднялася,
 Навколишки важко стоять.
 Підтримай мене в цю хвилину,
 Що є в мене – дай мені знати.
 Не хочу я більше страждати,
 Припинення досить терпіть!
 Візьми мене міцно за руку,
 Не дай мені в прірву летіть.
 Я знаю, ми зможем незгоди
 Разом подолати усі,
 Якщо по життю ми ітимем,
 Тримаючи руку в руці.

■
 Сьогодні рано вранці
 Мене збудило сонце,
 Своїм промінням ніжним
 Постукавши в віконце.
 Воно ніби казало:
 Живи! Життя прекрасне!
 Лови хвилину кожну,
 Доки воно не згасне.
 На повні груди дихай,
 Частіше посміхайся,
 З людьми більше спілкуйся,
 Не злитись намагайся.
 У друзях тримай правду,
 Будь чесною у всьому,
 Тоді я посміхатимуся
 Тобі знову і знову.

■
 Летять роки, проходять поряд
 Зелене, біле, жовте в ряд.
 Та зрозуміти плин життя
 Чи зможе хтось колись? Навряд.
 Іду з життям я нога в ногу
 Та розумію – відстаю.
 Тому бездумно на поталу
 Усім рокам себе даю.

■
 Ти своїм поглядом недбалим
 Украй і душу й серце в мене.
 Весна лиш зараз почалася,
 Та осінь в мене на душі.

■
 Ти своїм поглядом недбалим
 На мене глянув випадково,
 А я, дурна, не зрозуміла,
 Що ми з тобою лиш чужі.

■
 Ти своїм поглядом недбалим
 Мене поранив ніжно в серце
 Й тепер уже не відчуваю
 Між смертю і життям межі.

■
 Ты любишь, а она нет.
 Ты пишешь, а она молчит.
 Ты говоришь, а она уходит.
 Ты ждешь, а она не приходит.
 Ты смотришь, а она с другим.
 Ты плачешь, а она смеется
 Ты понимаешь, что нелюбим,
 Но чувство выше!!!
 Ты падаешь – конец...
 Она пишет в никуда.
 Она говорит в тишину.
 Она ждет никого.
 Она смотрит в пустоту.
 Она плачет одна.
 Она понимает, что любила.
 И что сама свою любовь убила.

Стервозність по-сучасному

Стародавні філософи, перш ніж почати публічний виступ чи дискусію на міській площі, домовлялися про терміни. Вибирали десяток-два понять і визначень, якими вони збиралися користуватися, і з'ясовували, який зміст вкладає в певне слово кожен із них. Пропоную взяти з них приклад і розкрити сутність поняття «стерва».

Хто ж така ця стерва? Кожен і не раз, мабуть, в умовах сучасного суспільства і комунікаційного життя, ставив перед собою це питання. Ми часто чуємо «От стерво!», а чи розуміємо значення цього слова? Словник Даля і Вікіпедія не можуть дати вичерпної відповіді чи точного опису стерви. Загальноприйнято вважати, що стерва — це вродлива жінка з твердим характером і вмінням досягати свого, долаючи всі перепони.

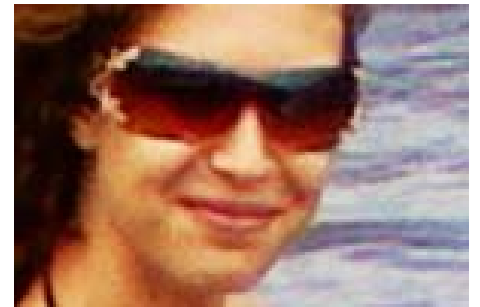
Стервозна краса. Кажуть, що краса це страшна сила. А чи повинна стерва бути гарною? Ви можете змоделювати ситуацію, де стервою буде неохайна, занедбані зовнішності жінка, з брудним волоссям і покусаними нігтями? Психологи стверджують, що ми зустрічаємо незнайомих людей за одягом і зовнішністю, саме вони формують перше враження. А стерва, як ніхто інший, повинна залишати по собі гарне враження! Тому у неї все найкраще: брендовий одяг, стильне взуття, дорогі прикраси, витончений макіяж, гарний настрій... Стерва має володіти естетичним смаком, а не постіжно користуватися послугами стиліста і візажиста. Де ви бачили стерву в джинсах, балахоні і балетках — це зручно, але не витончено. Витонченість на першому місці. Очі виразно виділені косметикою, а не «розмальовані бойовою розкраскою»; шкіра обличчя свіжа — стерва не дозволить собі не виспатися чи не вмитися; одяг випрасуваний і охайний, правильної довжини і — це ж не «вішалка» для одягу; погляд твердий і впевнений — «бачу ціль, їду до неї!»; лоб високий і чистий — показник розуму й доглянутості; губи блискучі й пухлі — їх так люблю «складати бантиком»; волосся гарно зібране і вимите — не в джунглях живемо, і обов'язково манікюр — гарненькі пальчики з доглянутими нігтями — завжди належав стервам.

Характерна стерва. Безхарактерним людям в нашому житті не місце! Чого може досягти людина, якщо не має певної твердості характеру, сили волі, впертості, цілеспрямованості, і, навіть трохи стервозності? — Нічого! А стерва звикла мати все, все найкраще

з того, що може собі дозволити, вона не економить на собі — вона себе любить. Ніколи не тратить багато часу на зайві роздуми, невпевненість, не ставить перед собою бузглузких запитань типу «Як мене можна любити?» або «Чому я не така вродлива як....?». Стерва завжди знає чого хоче, як це дістати і втримати біля себе, якщо ж сама цього зробити не може — в неї завжди знайдеться той, хто допоможе або зробить роботу замість неї. Хто ж вправніше використовує психологію управління та маніпулювання людьми, як не майстри своєї справи — стерви. Вона ніколи не скаже прямо чого хоче, не попросить, але використає стільки пасток і методів, що виконувачий її бажання буде впевнений, що це була саме його ідея. Є ще один характерний дар — «виходити сухою з води», якою б складною ситуація не була — стерва завжди права, якою б безневинною чи винною не була у справі чи сварці — а вигоду повинна отримати саме вона. Принциповість стервам не властива, вони сучасності діти, тому обирають гнучкість: навіть когось контролювати, якщо можна довіряти і давати свободу дій (про таємну перевірку стерва ніколи не скаже, бо вміє це робити обачно і витримано). Навіщо твердо стояти на своєму і «впіратися», якщо можна прийняти до уваги думку іншого і, разом, отримати надійного друга. Вміння отримувати вигоду служить добрим методом життя.

Вчимося у стерви. Якою б неоднозначною не вважали стерву, а в неї є чому навчитися:

- Стерва ніколи не зраджує почуттям власної гідності;
 - Стерва любить себе такою, якою є від кінчиків волосся до п'яток;
 - Стерва завжди залишається собою в будь-якій ситуації;
 - Стерва завжди має чітку мету і досягає її;
 - Стерва завжди бездоганна у всьому, чого не вміє — того просто не робить;
 - Стерва завжди непередбачувана, ніколи не знаєш що вдіє наступної миті;
 - Стерва ніколи не відмовить собі у задоволенні;
 - Стерва зробить все, що попросите, тільки якщо їй буде з цього користь;
 - Стерва ерудована — з нею є про що розмовляти;
 - Стерва завжди гарна — і в гніві, і в радості;
 - Стерва ніколи не дозволить, щоб зраджували її інтересам;
 - Стерви не визнають обмеження за віком, прекрасно можна бути все життя;
 - Стерви ніколи не відкладають життя на потім;
- Останнє слово. Кого і за якими б класифікаціями, розрядами, вчинками, поглядами на життя, суспільство ми не відносили до стерв, а в них є щось позитивне і оригінальне. Їх об'єднує одне — жага до життя, яскрава індивідуальність і прагнення мати все найкраще.

Вікторія
ХАЛУПЧЕНКО

Кохаю

Так, я хочу бути з тобою,
І хочу сказати, що все ще кохаю.
Але мені щось заважає,
І що робити я зовсім не знаю.
Тому живу далі з думками надії,
І хто знає, може колись,
збудуться і мої мрії.

Чому?

Чому являєшся мені?
У сні приходиш серед ночі.
Адже ти знаєш як мені,
Крають серце твої очі.
Люблю тебе я,
Це напевне знаю.
Тобі однаково, але я страждаю.
І що робити з цими почуттями,
Я і гадки не маю.

...іде той же дощ...

Я не ангел

Так, я не ангел,
І в небі не літаю.
Ви всі мене ненавидите,
І я це добре знаю.
Так скажіть мені будь ласка,
Чому я не можу залишатись собою?
Чому маю бути іншою,
Змінитись, і стати другою?
Змінитись? Це слово не для мене!
Я залишусь собою,
І буду такою, скільки мені треба!
Ви мене ніколи не станете поважати,
А я ніколи не змінюсь!
І запам'ятайте назавжди,
Ніколи! Ніколи!
Не буду через вас страждати!

**Анжела
САЛІЦЬКА**

Знайду щастя...

Скажи, прошу, чому мене не любиш?
Будь ласка не мовчи, чому іншу голубиш?
Але ж нам було добре наодинці з тобою,
Чому не хочеш бути зі мною?
Я жити не хочу! Тому що без тебе!
А інших не треба! Розумієш, не треба!
Може й правду кажуть люди,
-Живи для себе, а там якось буде! –
Я знаю ти прийдеш, прощення будеш просити,
Але я скажу – ні!
Я хочу спокійно жити,
Забуду те що було,
Буду жити тим що є.
А там, якщо долі буде завгодно,
Знайду щастя своє!

Я твоя

На дворі іде той же дощ,
І я знову сиджу біля вікна,
Думки в голові вже не ті,
І я знаю що вже не одна.
Мені тебе подарувала доля,
Я за це їй дуже вдячна.
Знай що я назавжди твоя,
Нехай наша любов буде вічна!

Минуле

Тобі здається що то було давно,
Але ти все іще в його думках.
Він любить, знаєш, все одно,
Хоч цілує іншу в тебе на очах.
Він дивиться на тебе знову й знову,
Бажає завжди бачити твої блакитні очі,
І хоч ти відвертаєш голову,
Та все ж думаєш
Про ті солодкі з ним місячні ночі.
-“Ні я не могла б бути з ним разом!”
Навіщо повторюєш собі ці слова?
Адже напевно було б все по іншому,
Не мовчи, хіба ж я не права?
Ну що ж, маєм те що маєм,
Того що було не вернути,
Минуле ніколи згадаєм,
Не потрібно старатись його забути.

Душа

Ти ж мене не розумієш,
Тоді чому про мене мрієш?
Також шансів ти не маєш,
І знаючи це, страждаєш.
Забудь мене, я тебе прошу,
Не потрібно, не край свою душу!

Доля

Я плачу ночами тільки через тебе,
Мені більше нічого, нічого не треба.
Я знаю, мене ти добре розумієш,
Тому що і сам весь час про іншу мрієш.
Мабуть у нас доля така із тобою,
Безвідповідно кохати, а не жити з любов'ю.
Пройдуть роки, все буде, як має бути.
Головне лише те, щоб моменти ці сумні
Назавжди забути.

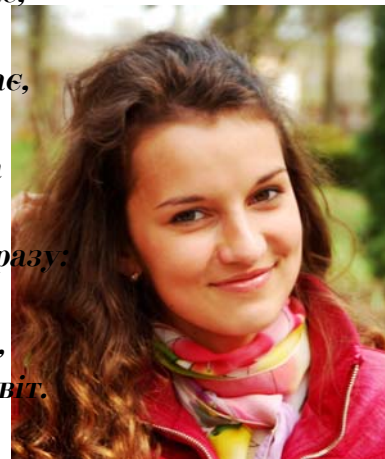
...душа натхненна, чиста

■
Наш світ шалений і жорстокий,
Він зовсім не такий як ми.
Душа ж відверта і глибока,
А потерпає від нудьги.
Вона живе лиш сподіванням,
Надія її вірний друг,
А час летить, він не стихає,
Він оминає все навкруг.
Він швидко мчить кудись далеко,
Без місця, без чітких думок,
І залишає все позаду,
Неначе вітер, як дзвінкий струмок.
Той дзвін лунає десь далеко,
І лиш відлуння доліта
І все життя отак минає,
Неначе пісня чарівна.

■
Вільний птах порине в простір,
Широко крилами змахне,
І голосно так закурличе,
Немов у серці рана б'є.
А то не рана, то страждання,
То крик и біль, то плач и сміх,
То безнадійні сподівання,
Які у серці так беріг.
Вже відпустив, не мучить більше,
Не крає серце знов і знов.
Він просто вільно так літає,
Він лише птах серед зірок.
Він вільний птах з широким серцем,
Безкрайм, чистим, мов кришталь,
Але залишились уламки:
Той біль, той сміх, ота печаль.
Які ще ранять, ще болять
Ота душа натхненна, чиста,
А в серці рана все щемить,
Та повернути все вже пізно.

■
В наш вік немає правосуддя,
І кожен чинить як годиться.
Ніхто не візьме до уваги,
Коли і що комусь наснитися.
Мене брехня людська вбиває,
Я розчаровуюсь в собі,
І з кожним днем все важче, знаю,
І все ж я віддана тобі!
Тобі душа моя єдина,
Що потерпає від жалю.
Я полечу як птах безкрилий,
Порину в простір світову.
Проходить час, і все минає,
Все відлітає в небуття,
А новий день все прибуває,
І вже немає вороття.
Борись душа моя відверта
За щирю правду на землі,
А як спитають, скажеш зразу:
«Я щиро віддана тобі...»
Тобі мій всесвіте лукавий,
Тобі – брехливий білий світ.
Я скажу ці слова і знаю,
Що серце більше не болять.

■
Душа вагається, тремтить,
І чути серця стук тривожний,
А боротьба над прірвою кипить,
І хочеться згрішити, але не можна.
І криком вирветься із вуст
Оте бажання неповторне,
Жага до нових відчуттів –
Стрімка, рішуча й неповторна.
Вона охоплює тебе,
І поглинає всю свідомість.
Спокуса в спину дихає, а ти –
Сховаєшся, але не встоїш.
А подих тихий и легкий,
Бо на порозі гріх, вже близько,
І ти над прірвою летиш,
Кричиш, пручаєшся, та пізно...

**Оленка
ОСАДЧА**

...один вірш на Новий рік...

**ЮЛЯ
ЗАГОРОДНЮК**

**СЛОВА
ПОРОЖНІ**

Любов — це кара, це сумна в'язниця,
Бог від якої заховав ключі.
І там сидить закохана пtiця,
Ще й тихо плаче уночі.

«Моя кохана!» — часто він казав,
Але це просто, щоб не плакала вона.
Поплаче та й усе, гадав,
Вона ще віком молода.

Ті сльози марно проливала,
Але ще гірше їй ставало.
Вона закохана, а він — ще ні.
Слова порожні... В сірім сні...

**Таня
ХОРЬКОВА**

Телефонний дзвінок знову і знов
Пронизує темну тишу —
Це гра у болочу любов,
Знову чути: «Тебе не залишу»
Ну, навіщо ти так? Знов азарт?
Навіщо мені ти з своєю любов'ю?
Ти казав, що любов — лише жарт,
От і я пожартую з тобою.

**Віка
СЛОБОДЯНЮК**

- А чому ти так кричала, - питає син маму, -
Коли від помади в татка побачила пляму?
Як у жінок від помади губи аж палають,
Їх за це чоловіки ніколи ж не лають.
- Ту помаду я, синочку, відразу впізнала,
Її таткові вліпила секретарка Алла.
А кричала, бо злякалась — я дружина чуйна —
Та помада, любий синку, страшенно отруйна.

**Оксана
БАЧИНСЬКА**

Замело, завіяло, засипало
Всі стежинки, всі путі.
Моє серце тебе так довго кликало,
А в твоєму — сніг та заметіль.

Ти не хочеш мене слухати.
Моє серце без тебе замерза.
Ну і як до тебе достукатись?
Через що я далека й чужа?

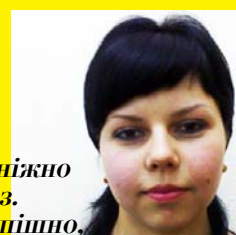
Ти не переживай.
Зима ось-ось кінчається
І на крилах лелеки весну принесуть,
А зима для нас продовжується.
Тож і тобі, і їй я дякую за все.

Де ти, мій милий? Де?
Весна вже прийшла так рано.
Мій сон вночі думка краде:
«де ж бо ти бродиш, коханий?»

Чом так часто снився мені?
Добрим, ласкавим і ніжним
Станеш ти принцом на білім коні.
Для мене — любим, для інших —
грізним.

Тихим янголом будеш хранити
В світі грішному серце моє —
І щасливою буду я жити
Лиш від того, що ти в мене є.

**Оксана
КОЧУБЕЙ**

До весни...

Зима в дворі закутала все ніжно-сніжно
І на землі все біло-гарне аж до сліз.
Та я весни чекаю так, чомусь, поспішно,
Аби душею доторкнутись до її квіткових кіс.

Краси не зміряю зимової нічим я
І їй за щирість дякую завжди.
Та лиці весні заповідаю душу я свою нічно
Аби з її вишневим квітом по життю йти.

А ще весна любові повна аж по вінця.
Любові з сіроквітним поглядом терпким.
І тій любові теж заповідаю душу й серце
Аби лиш чути її ніжний подих і дотик легкої руки.

- виготовлення макетів обкладинок та палітурок;
- палітурні роботи книг, наукових робіт, канцелярських документів;
- підготовка до друку і видання книжкової продукції;
- виготовлення ескізів та друк візитних карток, запрошень, вітальних листівок, буклетів тощо;

Отож, запрошуємо до співпраці. Гарантуємо доброзичливе ставлення та добротність виконуваних робіт. Чекаємо вас за адресою: м Умань, вул. Садова, 28.